

[Indenrigsministeren]

Det har hele tiden ligget i kortene, at sådan må det naturligvis være, også når man skal se det i lyset af skattereformen.

Derudover vil jeg godt sige, at grundlaget for regeringens forhandlinger er, at kommunernes og amternes økonomi skal indpasses i den samlede økonomiske politik i overensstemmelse med regeringsgrundlaget.

Det betyder for det første, at væksten i de samlede offentlige udgifter skal fastholdes på en klart lavere stigningstakt end den langsigtede vækst i økonomien.

For det andet skal helheden i regeringens skattereform fastholdes; det er afgørende for balancen i skattereformen, at skattesatserne nedsættes i den takt, der er fastlagt frem til 1998. Det er afgørende, at disse nedsættelser i indkomstskatten ikke udhules af kommunale skattestigninger. Derfor må de kommunale skatter ikke overstige det nuværende niveau.

Det har været de overordnede rammer for aftalen for 1994, og det vil også være rammerne for kommunernes og amternes økonomi i de kommende år.

Med de kommunaløkonomiske aftaler for 1994 blev der opnået en række væsentlige resultater, og det var derfor, jeg tillod mig før at henvise til, at det var en aftale, som begge parter, både stat og kommuner, var godt tilfredse med. Aftalerne indebar nemlig, at der inden for rammerne af en uændret kommunal skat blev skabt grundlag for nogle væsentlige serviceforbedringer i kommuner og amtskommuner. Det drejer sig om børnepasningsområdet, ældreomsorgen og indsatsen for de sindslidende, hjemløse og socialt udstødte, og det drejer sig om en forøget operationskapacitet på sygehusene til nedbringelse af ventetiden på sygehusbehandling. Der er i alt i aftalerne afsat 1,7 mia. kr. til en forbedret indsats på disse områder. Samtidig blev der med en kraftig forøgelse af de kommunale anlægsudgifter i 1993 og 1994 ydet et væsentligt bidrag til forbedring af beskæftigelsen.

Aftalerne er nu blevet udmøntet i de kommunale budgetter for 1994, og det fremgår, at kommuner og amter for 1994 har budgetteret med at gennemføre de aftalte forøgelser af driftsaktiviteten. På nogle områder – og det drejer sig her først og fremmest om børn og ældre – har kommunerne valgt at budgettere med udvidelser, der ligger ud over det aftalte,

og det ser vi selvfølgelig ikke nogen grund til at bebrejde dem.

Det forhold, at aftalen er blevet overholdt, viser, at regeringens budgetsamarbejde med de kommunale parter virker, og at det virker godt. Gennem aftaleforhandlingerne er sikret den nødvendige samordning af den kommunale økonomi med regeringens økonomiske politik. Og det er vel at mærke sket på en måde, der giver den enkelte kommune mulighed for at tilpasse sig de lokale forskelle i udviklingen, og det tror jeg at alle, der er interesseret i det kommunale selvstyre, kan være godt tilfredse med. Der kan være forskelle i befolkningssammensætningen, i erhvervsforholdene og i en lang række andre ting.

Fra statslig side er det på denne måde muligt at påvirke de økonomiske beslutninger, men sådan at vi undgår, at Folketinget tvinger en meget høj grad af detailregulering ned over det enkelte område. Jeg synes, at man kan karakterisere den form for samarbejde som en form for blød styring. Det er noget, vi i regeringen er indstillet på skal fortsætte, men sådan at man i praksis giver det nødvendige albuerum også for de særlige lokale forhold, der skal tages hensyn til.

Det er regeringens opfattelse, at der med aftalerne for 1994 er opnået et væsentligt bidrag til løsning af de sociale problemer i Danmark, og de resultater skal naturligvis også fastholdes i de kommende år. Regeringen vil derfor i forhandlingerne med de kommunale parter om 1995-forholdene følge op på de initiativer, der blev sat i gang sidste år. Det er, som jeg allerede har sagt, afgørende for regeringen, at hovedsigtet med skattereformen fastholdes. Dette vil derfor skulle ske inden for rammerne af et uændret skatteniveau.

Jeg vil kort nævne nogle af de hovedområder, som vil ligge til grund for forhandlingerne.

Som statsministeren nævnte det i sin åbningsredegørelse til Folketinget, ønsker regeringen også her som led i økonomiforhandlingerne med kommunerne en aftale om pladsgaranti. Sigtet er, at de familier, der ønsker det, kan få et pasningstilbud senest 12 måneder efter barnets fødsel, og målet er, at vi skulle nå frem til en sådan garanti inden udgangen af 1995.

Regeringen har allerede i foråret 1993 sammen med amtskommunerne aftalt tidsplan og